

løbe fra 1. April i Aar. Paa den anden Side har jeg af denne Udtalelse af det ærede Medlem faaet Forstaaelsen af, at det ærede Medlems Samvittighed er vaagen, og dette i Forbindelse med det øvrige, jeg har sagt, gør, at jeg gaar ud fra, at det skal være muligt at komme til et Resultat og komme til det saa betids, at vi kan faa Lovforslaget vedtaget inden 1. Januar.

Maa jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem af det konservative Folkeparti, der omtalte Kommissionsbetænkningen, at jeg kan dog ikke godt tænke mig, det er det ærede Medlems Mening, at vi skulde vente paa, at der muligvis fra den højtærede Ministers Side skulde kunne komme til at foreligge et Forslag i Henhold til en af de Indstillinger, som er kommet fra denne Kommission, thi i saa Fald er jeg svært bange for, at det vil være forfærdelig længe, før vi faar en Revision. Spørgsmaalet om Folkeforsikring og tvungen Forsikring har jo været drøftet gennem mange Aar. Naar man ikke har kunnet opnaa Enighed i saa Henseende, og naar det viser sig, at Kommissionen, som har arbejdet med Spørgsmaalet, saa langt fra har kunnet afgive en enig Indstilling, at den end ikke har afgivet en Flertalsindstilling for en saadan Forsikring, vil jeg mene, at der ikke er megen Sandsynlighed for, at det skal lykkes her i Rigsdagen i nogen overskuelig Fremtid at komme til et enstemmigt Resultat om dette Spørgsmaal.

J. Chr. Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han grundigt vil overveje Folkeforsikringstanken. Jeg er ganske paa det rene med, at den har sine Vanskeligheder, hvad Indenrigsministeren ogsaa gav Udtryk for. Jeg ved meget vel, at det er rigtigt, at en saadan Ordning bl. a. vil forvolde Kommunerne et stort Arbejde. Jeg er ogsaa enig i, at der naturligvis skal ansættes flere Embedsmænd. Men det er min Overbevisning, at selv om det hverken kommer i Dag eller i Morgen, vil det være nødvendigt at komme ind paa Forsikringsvejen, fordi, som jeg ogsaa sagde, jeg tror ikke, vi kan blive ved med at yde det, som man vil anse for at være nødvendigt og forsvarligt til Aldersrentenyderne. Jeg haaber derfor, som allerede nævnt, at Ministeren ikke vil tabe Sagen af Syne, men grundigt vil overveje den, og saa maa vi se, hvad der kan komme ud deraf.

Endvidere udtalte Ministeren, at lige saa vel som der er Grænser for, hvad Sam-

fundet kan betale og yde, er der Grænser for, hvad man kan leve af. Men her bliver vi vist ikke ganske enige. Jeg forstod Ministeren saaledes, at de Takster, der indeholdes i den Lov, som blev vedtaget i 1922, skulde være tilstrækkelige for Aldersrentenyderne, saa de fuldt ud kunde leve deraf. Jeg har stadig væk ment, at Aldersrenten maatte være en Hjælp til Selvhjælp, jeg har ikke ment, den var tilstrækkelig stor til, at Folk kunde leve fuldt ud af den. Forholdet er faktisk ogsaa det, at der dog er en stor Procentdel, som ikke udelukkende lever af Aldersrente, idet de dog har nogen Indtægt desforuden. Og det, jeg haaber, er, at Folk efterhaanden selv vil blive klare over, at det er nødvendigt at sikre sig noget til deres Alderdom, saa de ikke udelukkende regner med at blive forsørgt af Samfundet. Endvidere mente den højtærede Minister, at Arbejderklassen betaler lige saa meget til Forsikring som de, der har Pension, f. Eks. til Sygeforsikring. Men selv om Folk har en Pension i Vente, maa de alligevel forsikre sig mod Sygdom ligesom Arbejderklassen. Jeg kan derfor ikke rigtig se, de er stillet ganske ens. Jeg mener, at alle de, der er pensionsberettigede, sikrer sig i Forvejen, og det samme gælder Folk, der sikrer sig en Overlevelserente eller lignende. Det er en Pligt for enhver, og her er det, jeg mener, at Arbejderklassen ikke ofrer det, som den burde ofre.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) gik ud fra, at mine Udtalelser var fremsat for at berolige min Samvittighed, idet jeg mente, at selv om Lovforslaget ikke blev vedtaget i Fjor, betød det ikke saa meget, og det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse, at Lovforslaget var blevet fremsat den 8. Oktober. Hertil vil jeg for det første gerne sige, at den Omstændighed, at et Lovforslag fremsættes den 8. Oktober, har ingen som helst Betydning; det, der har Betydning, er den Dag, da det bliver vedtaget, og ikke den Dag, det fremsættes. Vi har jo overordentlig mange Eksempler paa, at et Lovforslag maa behandles i 2—3 Aar, før det bliver vedtaget, saa hvis man regner fra den Dag, det fremsættes, gør man en fejl Beregning. Det ærede Medlem var jo ikke villig til at berolige min Samvittighed yderligere, men det behøves heller ikke, for den er ret rolig.

I Udvalget vil jeg arbejde hen imod, at der kan opnaas Enighed. Den ærede Ordfører for det radikale Venstre sagde, at det var beskæmmende for mit Parti, at vi ikke